

A Joan Badenes

Divendres i passen els núvols. Callat, mire per la balconada aquest ensopir-se del capvespre sagnant: plouen els ametllers pètals d'hivern. Ella s'enrosca al matalàs viatger; l'acarone amb el tou dels dits: confiada, Jana dorm.

Dissabte, al coixí dels somnis, l'alarma em desperta. Com dos llavis entreoberts, del finestral al vidre entelat, un cor plora dues inicials. Fa mitja lluna que el vaig traçar. Amics i família fins que la llum se'n va: Felç aniversari Joan! Simplement estic, transparent. Bec dels entaulats aquesta senzilla felicitat. Gràcies per compartir. Tonar a casa i em rep el sofà; s'acluquen els ulls.

Diumenge, a casa, de matinada uns entren i altres ixen. El pols de la llum vol véncer aquest despertar. Hi ha una postal, la 12, que em balla en la ment; una melodia l'acompanya. El temps no passa; és en aquest cor que passeja. Viure i morir és la nostra existència. Indissoluble en el contrallum, sempre sorgeixes tu.